

[Sigsgaard.]

krigen, nemlig i januar 1967, på konferencen i Aburi i Ghana enige om denne opdeling i flere regioner, som ville være kommet for mange år siden, hvis ikke englænderne havde gennemført deres tredeling. De eneste, der ikke kunne tilslutte sig 12-regionsinddelingen, var iboerne. Ojukwu foretrak at få opretholdt tredelingen, og ellers gik han ind for løsrivelse.

Jeg tror, man skal være opmærksom på, at olien spiller en stor rolle i konflikten, og det meste af den findes jo i Biafra, men ikke i iboernes område. 12-delningen af Nigeria ville have betydet, at de ikke længere kunne drage fordel af den. Dertil kommer, at de på grund af deres eget områdes overbefolkning har brug for minoritetsgruppernes jomfruelige jord. En væsentlig baggrund for løsrivelsen er derfor antagelig Ojukwus ønske om at forbeholde Nigerias rigdomme for iboernes egen mund. Derfor minder situationen unægtelig mere om Katanga i forbindelse med Congosituationen for en række år siden, end den minder om Vietnam. Forslagsstillernes sammenrodning af Nigeria og Vietnam er i det hele taget for mig helt ufatteligt.

Sagen drejer sig naturligvis også om ibofolkets sikkerhed, men ikke kun ibofolkets. De 5 millioner i Biafra, som ikke er iboer, og som bestandig er blevet forfordelt, sådan som de øvrige mindre grupper i Nigeria i det hele taget er blevet det, har jo nok lige så lidt lyst til at være domineret af iboer som iboerne af resten af Nigerias befolkning. Det drejer sig altså ikke alene om ibofolkets sikkerhed, men om alle de etniske gruppers sikkerhed, og den sikres bedst, mener vi, ved en regionsopdeling inden for den nigerianske statsdannelse.

Biafra har fået støtte fra så godt som hele den vestlige verden, Frankrig har fået gode aftaler med Ojukwu om olie, USA ser gerne det store og potentielt stærke Nigeria svækket ved løsrivelse og åbnet for amerikansk indflydelse. England går ind for forbundsstaten, så længe den er tilpas englændervenlig, men den stadig stærkere kritik af den udenlandske indflydelse i Nigeria sammen med kravene om nationalisering af udenlandske virksomheder, krav, der er blevet kraftigere i den seneste tid, bekymrer

England. Først da Sovjetunionen begyndte at levere Nigeria våben, gik England med til det samme for om muligt at bevare sin indflydelse. Portugal og Sydafrika leverer jo Biafra våben, og disse to lande er selvfølgelig interesseret i en opdeling af det store Nigeria for at betrygge deres egne afrikanske områder, og de er interesseret i, at den største trussel mod de frie afrikanske stater, nemlig blodige stammekampe, skal blive en realitet, for det er risikoen, hvis Biafra får held med sin løsrivelse.

Jeg forstod det sådan, at hr. Per Federspiel var inde på noget tilsvarende, og det er interessant at bemærke, at vi på et enkelt punkt er enige. Stammemodstrængerne i Nigeria genfindes jo nemlig i de fleste afrikanske stater, og de kan nemt bryde ud i åben konflikt. Endnu større vestlig støtte til Biafra, som SF bl. a. foreslår — jeg er enig med hr. Stinus i, at en anerkendelse vil blive betragtet som en form for støtte — kan altså dels betyde, at borgerkrigen forlænges, dels at lignende tilstande fremmes andre steder i Afrika.

På den baggrund må VS advare kraftigt imod SF-forslaget om anerkendelse af Biafra, og vi vil stemme imod det, hvis det når tilbage til folketinget fra udvalgsbehandlingen.

Som sagt er det uden for enhver fornuft at sammenligne FLN i Vietnam med Biafra, men desværre er der en risiko for, at Nigeria alligevel kan blive et nyt Vietnam. Den borgerligt militære regering i Lagos er af begivenhederne blevet drevet mod venstre; den er gået i gang med at opløse det feudale system i nord, og den overvejer, efter at kravene i befolkningen er blevet særdeles kraftige, nationalisering af vestlig ejendom. Spørgsmålet er så, om de vestlige magter, hvis de ikke gennem støtte til Biafra kan svække Nigeria, da vil skride til mere direkte intervention i landet. Hvis der er risiko for en sådan udvikling, vil dansk anerkendelse af Biafra i hvert fald øge risikoen. Påstandene om folkedrab tyder på, at der kan være en risiko, de kan være ment som en begrundelse for en intervention. Jeg gør opmærksom på, at Azikiwe, tidligere nigeriansk præsident og selv ibo, har karakteriseret disse påstande som opspind.

De øvrige punkter i SF's forslag kan vi